

Maciej Wąsik

Sekretarz Stanu

DPP-WSOPISG-0717-16/2020

Warszawa /elektroniczny znacznik czasu/

Pan Aleksander Pocięj
Senator Rzeczypospolitej Polskiej
Przewodniczący
Komisji Praw Człowieka, Praworządności
i Petycji Senatu RP

Szanowny Panie Przewodniczący,

odpowiadając na pismo z dnia 28 września 2020 roku¹ dotyczące petycji Pana Zbigniewa Królickiego *w sprawie zmiany art. 42 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji*², przedstawiam następujące stanowisko.

Propozycja będąca przedmiotem petycji jest związana z nowelizacją dokonaną na mocy ustawy z dnia 16 maja 2019 r. *o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw*³ umożliwiającą rehabilitację prawną funkcjonariuszy różnych służb, w tym policjantów. Zmiany we wskazanym zakresie zostały zainicjowane na skutek petycji indywidualnej i stanowiły inicjatywę senacką. Ich celem było wprowadzenie w miarę możliwości jednolitych rozwiązań dla wszystkich służb objętych zakresem regulacji⁴ polegających na możliwości przywrócenia do służby funkcjonariusza, któremu wymierzona została dyscyplinarnie kara wydalenia ze służby, jeżeli zapadło prawomocne orzeczenie uchylające dotychczasowe orzeczenie o wydaleniu ze służby i stwierdzające niewinność ukaranego w postępowaniu dyscyplinarnym, które wznowiono ze względu na to, że prowadzone przeciwko niemu, o ten sam czyn, postępowanie karne, karne skarbowe lub w sprawach o wykroczenia, zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania ze względu na okoliczności określone w art. 17 § 1 pkt 1 lub 2 kpk albo w art. 5 § 1 pkt 1 lub 2 kpow.

Odnosząc się do zmian zaproponowanych przez Wnoszącego petycję i nie kwestionując generalnej intencji uprzejmie informuję, że budzą one jednak szereg wątpliwości, zarówno z perspektywy systemowej,

jak i celowościowej. Zauważyć bowiem należy, że przywrócenie do służby w Policji nie następuje wyłącznie w sytuacji, o której mowa w art. 42 ust. 7 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. *o Policji* (zwanej dalej ustawą), ale w każdym przypadku uchylecia lub stwierdzenia nieważności decyzji o

¹ sygn. BPS.DKS.KPCPP.0330.27.2020

² Dz. U z 2020 r. poz. 360, z późn. zm.

³ Dz. U. poz. 1091.

⁴ na podstawie cytowanej ustawy zmieniono m.in. ustawę o Policji, ustawę o Straży Granicznej, ustawę o Państwowej Straży Pożarnej, ustawę o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, ustawę o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, ustawę o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego, ustawę o Służbie Więziennej, ustawę o Służbie Ochrony Państwa oraz ustawę o Straży Marszałkowskiej

zwolnieniu

ze

służby

w Policji ze względu na jej wadliwość⁵. Regulacja zawarta w art. 42 ustawy stanowi instrument prawny, który zapewnia gwarancje poszanowania słuszych praw policjantów zwolnionych ze służby w Policji, a następnie przywróconych do niej wskutek zaistnienia przesłanek wymienionych w tym przepisie. Stanowi on pewną, bo nie jedyną, formę rehabilitacji w zamian za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku służbowego. Należy mieć jednak na uwadze, że każda instytucja prawna musi zapewniać proporcjonalną ochronę nie tylko słusznego interesu strony, tj. zwolnionych, a następnie przywróconych do służby funkcjonariuszy, ale również interesu społecznego, bowiem musi być zdatnym środkiem do osiągnięcia zamierzonego przez ustawodawcę celu, tj. proporcjonalnego i słusznego zrekompensowania zwolnienia ze służby w Policji.

Rozwiązanie zaproponowane przez Wnoszącego polegające na przyznaniu świadczenia równego uposażeniu na stanowisku zajmowanym przed zwolnieniem za cały okres pozostawania zwolnionego policjanta poza służbą mogłoby gwarantować mu uprawnienia nieproporcjonalne w stosunku do podjętej wobec niego decyzji personalnej w przeszłości. Nie można bowiem zakładać, że każde (w tym także niezasadne) zwolnienie ze służby w Policji związane jest z pogorszeniem sytuacji materialnej zwalnianego policjanta (możliwość uzyskiwania dochodu z tytułu wykonywania innej pracy lub prowadzenia działalności gospodarczej, posiadane uprawnienia emerytalne lub rentowe). W konsekwencji zmiana ta wprowadziłaby dysproporcję pomiędzy uprawnieniami przywróconego do służby policjanta, w stosunku do policjantów pełniących służbę, niejednokrotnie z narażeniem życia lub zdrowia. Zauważyć bowiem należy, że policjant pozostający w służbie otrzymuje jedno uposażenie za rzeczywiście pełnioną służbę (art. 99 ustawy) lub odpowiednią jego część w razie jej nieświadczenia w przypadkach enumeratywnie wyliczonych

w pragmatyce służbowej (np. art. 121a, art. 121b ustawy). W sytuacji nieusprawiedliwionej nieobecności w służbie może zostać go pozbawiony (art. 126 ustawy). Ponadto wskazany funkcjonariusz pozbawiony jest, co do zasady, możliwości osiągania zarobku z innej aktywności niż pełniona służba i podlega ograniczeniom wynikającym z art. 62 ust. 1 ustawy. Podjęcie przez niego zajęcia zarobkowego poza służbą wymaga zgody przełożonego, która może być cofnięta w każdym czasie, przy czym jej brak lub cofnięcie nie wymaga żadnego uzasadnienia (zgoda ta nie ma charakteru trwałego – nieograniczonego czasowo)

i nie podlega weryfikacji w żadnym trybie. W kontekście przytoczonych uwarunkowań, aktywność policjanta przywróconego do służby w okresie pozostawania poza nią nie jest niczym ograniczona. Wydaje się zatem, że takie nieznajdujące uzasadnienia przyznanie świadczenia pieniężnego za cały okres pozostawania poza służbą, w kontekście pozostałych regulacji odnoszących się do sytuacji prawnej policjantów pełniących służbę, mogłoby naruszyć treść art. 2 Konstytucji RP.

Również w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego samo przywrócenie do służby policjanta na skutek uchylecia decyzji o zwolnieniu ze służby z powodu jej wadliwości i zgłoszenia przez niego gotowości niezwłocznego podjęcia służby, nie skutkuje powstaniem prawa do uposażenia⁶. Przywrócony do służby policjant musi bowiem podjąć obowiązki służbowe, co wymaga dopuszczenia go do służby i mianowania na określone stanowisko służbowe (zgodnie z art. 42 ust. 1 ustawy – stanowisko równorzędne). Powyższy pogląd podzielił również WSA w Warszawie w wyroku z dnia 8 lipca 2016 r.⁷ wskazując, że prawo do uposażenia powstaje z dniem mianowania na stanowisko służbowe, zaś przepis art. 42 ust. 4 ustawy o *Policji* uzależnia prawo do uposażenia z dniem podjęcia służby. O pełnieniu służby można jednak mówić

⁵ Art. 42 ust. 1 ustawy o Policji

⁶ Wyrok z dnia 14 stycznia 2016 r., I OSK 764/14

⁷ II SA/Wa 389/16

jedynie w sytuacji, gdy policjant jest uprawniony oraz zobowiązany do wykonywania obowiązków służbowych i zadania takie wykonuje.

Warto jednocześnie zaznaczyć, że obligatoryjność przyznania świadczenia pieniężnego w sytuacji przywrócenia do służby, a także uprawnienie do określania jego wysokości stanowi gwarancję tego, że żaden policjant przywrócony do służby nie zostanie pozbawiony pewnej rekompensaty za doznaną krzywdę. Dodać przy tym należy, że wysokość ta może być kwestionowana zarówno w administracyjnym toku instancji, jak również na drodze sądownoadministracyjnej. Nie należy również zapominać, że przyznanie świadczenia pieniężnego nie jest jedynym instrumentem prawnym pozwalającym na pełną rehabilitację przywróconego do służby policjanta. Możliwe jest bowiem dochodzenie na drodze sądowej roszczenia o utracone korzyści w postaci różnicy pomiędzy uposażeniem, które policjant otrzymałby, gdyby pełnił służbę, a świadczeniem za okres pozostawania poza służbą wypłaconym na podstawie art. 42 ust. 5 ustawy⁸.

Dodatkowo należy wskazać również na możliwość zastosowania drogi cywilnoprawnej w celu dochodzenia roszczeń przez osobę, która z określonych zdarzeń wywodzi skutki prawne związane z doznaną krzywdą. Zgodnie z art. 448 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. *Kodeks cywilny*⁹ w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Zastąpienie trybu żądania zadośćuczynienia przewidzianego w przepisach prawa powszechnie obowiązującego trybem szczególnym przewidzianym wyłącznie w ustawach pragmatycznych służb nie wydaje się znajdować uzasadnienia.

Powyższe budzi wątpliwości również w kontekście przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. *Kodeks pracy*¹⁰. Zgodnie z art. 45 § 1 i 2 w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy – stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu. Sąd pracy może nie uwzględnić żądania pracownika uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy, jeżeli ustalą, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu. Zgodnie natomiast z art. 47 pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje, co do zasady (z zastrzeżeniem wyjątków określonych tym przepisem), wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 2 miesiące, a gdy okres wypowiedzenia wynosił 3 miesiące – nie więcej niż za 1 miesiąc. Z kolei odszkodowanie, o którym mowa w art. 45, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia (art. 47¹). Natomiast pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy. Przepisy art. 45 § 2 i 3 stosuje się odpowiednio. Art. 57 § 1 stanowi natomiast, że pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 3 miesiące i nie mniej niż za 1 miesiąc¹¹. Podkreślić przy tym należy, że przepis art. 57 § 1 był przedmiotem oceny przez Trybunał Konstytucyjny pod kątem zgodności z przepisami ustawy zasadniczej. W wyroku z dnia 22

⁸ Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2014 r., sygn. akt III CZP 91/14

⁹ Dz. U. z 2020 r. poz. 1740

¹⁰ Dz. U. z 2020 r. poz. 1320

¹¹ z wyjątkiem sytuacji określonej w § 2 art. 57.

maja 2013 r.¹² Trybunał konstytucyjny orzekł, że art. 57 § 1 Kodeksu pracy jest zgodny z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 2 i w zw. z art. 24 zdanie pierwsze Konstytucji RP.

Kwestia przywrócenia do służby oraz przyznania świadczenia pieniężnego należnego przywróconemu do służby funkcjonariuszowi Straży Granicznej i Służby Ochrony Państwa została uregulowana analogicznie jak w Policji (odpowiednio w art. 46 ust. 4 ustawy z dnia 12 października 1990 r. *o Straży Granicznej*¹³ oraz art. 109 ust. 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. *o Służbie Ochrony Państwa*¹⁴).

Natomiast przepisy ustaw pragmatycznych innych służb w różny sposób regulują kwestie przywrócenia do służby funkcjonariusza. Niezależnie jednak od przyjętych w tym zakresie rozwiązań, przepisy nie przewidują pełnej rekompensaty pieniężnej dla funkcjonariusza przywróconego do służby za cały okres pozostawania poza służbą. Zgodnie z art. 221 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. *o Służbie Więziennej*¹⁵ uchylenie prawomocnego orzeczenia o wymierzeniu kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby, a także uchylenie lub stwierdzenie nieważności podstaw prawnych ostatecznej decyzji o zwolnieniu

ze służby w Służbie Więziennej – stanowi podstawę do wszczęcia postępowania w sprawie ponownego nawiązania stosunku służbowego. Funkcjonariuszowi, z którym ponownie nawiązano stosunek służbowy albo wobec którego umorzono postępowanie, o którym mowa w art. 221 ustawy *o Służbie Więziennej*, przysługuje za okres pozostawania poza służbą świadczenie pieniężne równe uposażeniu na stanowisku służbowym zajmowanym bezpośrednio przed ustaniem stosunku służbowego, nie więcej jednak niż za okres 6 miesięcy i nie mniej niż za 1 miesiąc (art. 223 ust. 1). Jeśli w okresie pozostawania poza służbą funkcjonariusz otrzymywał świadczenie emerytalno-rentowe, wypłacane na podstawie odrębnych przepisów, lub świadczenie pieniężne, o którym mowa w art. 102 ust. 1 ustawy *o Służbie Więziennej*, wypłaca się mu kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy należnym uposażeniem a wypłaconym świadczeniem emerytalno-rentowym lub świadczeniem, o którym mowa w art. 102 ust. 1 ustawy *o Służbie Więziennej* (art. 223 ust. 2). Okres pozostawania poza służbą, za który przyznano świadczenia określone w ust. 1, traktuje się na równi ze służbą w zakresie wszystkich uprawnień uzależnionych od stażu służby (art. 223 ust. 3). W razie natomiast uchylenia lub stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji o zwolnieniu

ze służby w Służbie Więziennej z przyczyn innych niż określone w art. 221 ust. 1 ustawy *o Służbie Więziennej* funkcjonariuszowi wypłaca się jedynie świadczenie pieniężne, o którym mowa w art. 223 ust. 1 ustawy

o Służbie Więziennej, z uwzględnieniem ust. 2 (art. 224 ust. 1).

Przepis art. 187 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. *o Krajowej Administracji Skarbowej*¹⁶ stanowi, że w przypadku uchylenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze Służby Celno-Skarbowej przepis art. 184 stosuje się odpowiednio. Stosownie do regulacji wynikających z przytoczonego przepisu w przypadku uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji o zwolnieniu ze służby kierownik jednostki organizacyjnej niezwłocznie wyznacza funkcjonariuszowi stanowisko służbowe zgodne z jego kwalifikacjami i dotychczasowym przebiegiem służby oraz określa termin podjęcia służby, miejsce pełnienia służby oraz stopień służbowy i uposażenie nie niższe od dotychczasowego. Funkcjonariuszowi przywróconemu do służby przysługuje za okres pozostawania poza służbą świadczenie pieniężne równe uposażeniu na stanowisku zajmowanym przed zwolnieniem, nie więcej jednak niż za okres 6 miesięcy i nie mniej niż za miesiąc. Świadczenie pieniężne wypłaca się w terminie 14 dni od dnia złożenia przez funkcjonariusza

¹² Sygn. akt P 46/11, OTK-A 2013/4 poz. 42

¹³ Dz. U. z 2020 r. poz. 305, z późn. zm.

¹⁴ Dz. U. z 2020 r. poz. 384, z późn. zm.

¹⁵ Dz. U. z 2020 r. poz. 848, późn. zm.

¹⁶ Dz. U. z 2020 r. poz. 505, z późn. zm.

pisemnego wniosku wraz z dokumentem potwierdzającym przywrócenie do służby. Okres pozostawania poza służbą, z zastrzeżeniem art. 184 ust. 5, wlicza się do okresu służby, od którego zależą uprawnienia i świadczenia należne funkcjonariuszowi. Za okres pozostawania poza służbą funkcjonariuszowi nie przysługuje prawo do urlopów, o których mowa w art. 216 tej ustawy.

Natomiast przepisy ustawy z dnia 24 maja 2002 r. *o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu*¹⁷ nie przewidują dla funkcjonariuszy ABW lub AW świadczenia pieniężnego za okres pozostawania poza służbą. Zgodnie bowiem z art. 62 tej ustawy w razie uchylecia prawomocnego wyroku skazującego lub prawomocnego orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego i wydania orzeczenia o umorzeniu postępowania karnego albo w razie uchylecia kary dyscyplinarnej wyznaczenia

na niższe stanowisko służbowe, obniżenia stopnia służbowego lub kary wydalenia ze służby, ulegają uchyleciu skutki, jakie wynikły dla funkcjonariusza w związku z wyznaczeniem na niższe stanowisko służbowe lub obniżeniem stopnia służbowego. O uchyleciu innych skutków decyduje Szef właściwej Agencji (ust. 1). W razie uchylecia prawomocnego wyroku skazującego lub prawomocnego orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego lub wydania prawomocnego wyroku uniewinniającego, ulegają uchyleciu wszystkie skutki, jakie powstały dla funkcjonariusza w wyniku postępowania dyscyplinarnego przeprowadzonego w związku z oskarżeniem o popełnienie przestępstwa stanowiącego przedmiot rozstrzygnięcia sądu (ust. 2). Jeżeli w przypadku, o którym mowa w ust. 2, podstawę orzeczenia kary dyscyplinarnej stanowiły przesłanki inne niż tylko oskarżenie o popełnienie przestępstwa, o uchyleciu skutków, jakie powstały dla funkcjonariusza w wyniku postępowania dyscyplinarnego, decyduje Szef właściwej Agencji. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio (ust. 3). Analogiczne rozwiązania zostały przyjęte również w art. 66 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. *o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym*¹⁸, art. 21 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. *o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego*¹⁹ oraz art. 44 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. *o Państwowej Straży Pożarnej*²⁰.

Mając na względzie powyższe, w ocenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, zaproponowane rozwiązania wymagają pogłębionej analizy, a wprowadzone w tym obszarze zmiany, powinny – w miarę możliwości – zakładać spójne rozwiązania dla wszystkich służb, analogicznie do regulacji wynikających z ustawy z dnia 16 maja 2019 r. *o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw*.

Odnosząc się natomiast do postulowanej w treści petycji zmiany brzmienia art. 42 ust. 6 ustawy uprzejmie informuję, że wzbudza ona istotne wątpliwości. Zgodnie z postulowanym podejściem ocenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji nie znajduje ona uzasadnienia. Za przyjęciem powyższego stanowiska przemawia fakt, że przywrócony do służby policjant pomimo tego, że nie pełnił służby i pozostawał poza kontrolą właściwych przełożonych w zakresie możliwości jej pełnienia, nabywałby te same uprawnienia co policjanci pełniący w sposób nieprzerwaną służbę (poddający się szczególnej dyscyplinie służbowej i wykonujący zadania nawet z narażeniem własnego życia i zdrowia), w tym uprawnienia emerytalne, prawo do nagrody rocznej za każdy rok pozostawania poza służbą oraz prawo do uposażenia w wysokości odpowiadającej posiadanej wysłudze lat służby. Wobec policjanta przywróconego do służby zostałyby całkowicie lub w obszernym zakresie skrócony okres służby wymagany do uzyskania kolejnych stopni policyjnych. Nabyłby on również prawo do urlopu w pełnym wymiarze. Za nieuprawnione należy uznać

¹⁷ Dz. U. z 2020 r. poz. 27, z późn. zm.

¹⁸ Dz. U. z 2019 r. poz. 1921, z późn. zm.

¹⁹ Dz. U. z 2020 r. poz. 1221

²⁰ Dz. U. z 2020 r. poz. 1123, z późn. zm.

także wliczenie do wysługi emerytalnej *okresów pozbawienia wolności i odbywania kary pozbawienia wolności oraz kary aresztu tymczasowego w przypadku gdy funkcjonariusz został uniewinniony albo postępowanie karne zostało umorzone, w tym również warunkowo (...)*. Wydaje się, że celowi temu służy możliwość wystąpienia z roszczeniem o odszkodowanie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub pozbawienie wolności. Odszkodowanie z tego tytułu powinno w pełni uwzględniać szkodę i krzywdę związaną ze stosowaniem wskazanych dolegliwości.²¹ Za kontrowersyjne należy uznać również zaproponowane włączenie warunkowego umorzenia, gdyż warunkiem zastosowania tej instytucji jest nie tylko konieczność ustalenia, że czyn wypełniający znamiona czynu zabronionego zaistniał, ale również, że wina sprawcy i społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna²². Przywrócenie do służby policjanta nie jest możliwe nie tylko dlatego, że przesłanki tej nie wymieniono w art. 42 ust. 7 ustawy, ale przede wszystkim z tego powodu, że w takich okolicznościach zwolniony policjant nie mógłby legitymować się wszystkimi wymogami określonymi w art. 25 ustawy, tj. nie posiadałby przynajmniej nieposzlakowanej opinii.

Na marginesie należy także zauważyć, że kwestie wliczania do wysługi emerytalnej poszczególnych okresów zostały uregulowane odrębnie dla żołnierzy zawodowych – w ustawie z dnia 10 grudnia 1993 r. *o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin*²³ oraz łącznie dla funkcjonariuszy pozostałych służb mundurowych – w ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. *o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin*²⁴. Zróżnicowanie w tym zakresie, wobec wyodrębnienia tylko jednej grupy zawodowej spośród służb mundurowych świadczy o celowym zróżnicowaniu ze względu na specyfikę służby żołnierzy zawodowych.

Łączę wyrazy szacunku

Maciej Wąsik
Sekretarz Stanu

(podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym)

---

²¹ Zaproponowane rozwiązanie jako kierunek możliwych działań wskazała również Pani legislator podczas posiedzenia Komisji w dniu 24 września 2020 roku.

²² Art. 66 § 1 kk (Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.)

²³ Dz. U. z 2020 r. poz. 586, z późn. zm.

²⁴ Dz. U. z 2020 r. poz. 723